

Tuổi Về Hưu

Bài của Diêu Yên

Ai biết lớn lên, già lại đổi nghề “babysitter.” Giữ cháu ngoại với tình thương triu mến và ước ao, thèm thuồng, nên thời gian qua nhanh lắm. Tuổi trẻ nghịch ngợm, ngây thơ quá, dễ thương làm sao ấy! Một thằng cháu ngoại hơn mười bốn tháng, thêm một thằng nữa, lần thứ ba nguyện cầu cho có cháu gái, lại lòi thêm một anh cu tí nữa, thế rồi cũng thương như hai đứa trước.

Thằng cháu ngoại chưa đầy 30 tháng mà mỗi sáng bà bắt nó đi tập thể dục với bà vì nó hơi có da có thịt một tí, bác sĩ bắt phải *diet*. Mỗi buổi chiều trời nắng ấm, bà cháu thường ra sân sau ngồi ghế xích đu, cháu chơi cầu tuột, đứa thì chơi cát, hoặc cho thuyền chạy dưới nước.

Trời lạnh thì chơi ở trong nhà có hầm *basement* rộng đẹp, trang hoàng thành phòng chơi cho các cháu.

Trưa cháu ngủ bà lại ngủ theo. Cháu ăn, bà cũng ăn. Cứ hết chơi lại thay tã, lại lo thức ăn, cứ vậy làm hoài. Khi nào cháu ngoan bà rảnh tay ngồi viết bài, làm thơ, đọc sách báo, điện thoại cho ông ngoại cũng vui tuổi già. Ngày tháng trôi qua nhanh, tôi sợ rằng mình không còn đủ sức để giữ cháu tiếp tục, hoặc đi đây đi đó với các cháu cho vui (sợ lắm, sợ lắm). Bởi thế nên đêm nào trước khi ngủ cũng cầu nguyện Phật Trời thương mà ban cho mình sống lâu, sức khỏe tốt để giúp con, trông cháu, cho con rảnh tay mà làm ăn.

Hôm nay thằng lớn nhất hơn ba tuổi, nó thích chơi xe hơi. Ba nó đi làm về khuya, trễ mấy cũng ghé *Walmart* hoặc *Costco* mua xe đủ kiểu đủ hiệu. Nhà nó có lớn nhỏ hơn 500 chiếc xe, sắt có nylon có. Còn xe lửa thì ôi thôi, 7-8 bộ ráp thành mấy hệ thống đường rầy, nguyên hầm *basement* ở dưới là dinh thự của anh em nhà nó. Đặc biệt nhất là lúc cháu được 9 tháng, mẹ cháu cho nó cầm con rùa màu xanh bằng vải, đến bây giờ trở thành bạn thân thiết với nó. Khóc cũng ôm con rùa, vui cũng cầm con rùa nói chuyện, hun hít con rùa, đặc biệt nhứt là trước khi lên giường ngủ phải cầm con rùa trên tay

(bà ngoại ước được làm con rùa của cháu Quốc Linh).

Có lần về VN đi chùa Hương, xe chạy được 30 phút, quên con rùa ở hotel, phải quay xe lại lấy, nó khóc quá tài xế không tài nào lái xe được.

Còn thằng thứ hai (Phú Linh) hơn hai tuổi, ngoan lắm, cả ngày cầm cuốn sách có hình thú, nó biết con nào tên gì (bằng tiếng Việt hoặc tiếng Anh). Bữa nọ ba nó mua một hộp to có bảy con thú bằng cao su. Từ đó anh ta lúc nào cũng cầm, ngay cả đi ngủ hoặc đi tắm cũng đem bảy thú vào bồn tắm.

Nó biết nịnh bà lắm, chơi một hồi lâu là chạy lại ôm mặt bà hun tới tập 5-7 cái, ngày nào cũng 3-4 lượt. Anh ta tình cảm lắm. Còn anh lớn chơi hồi lâu chạy lại ôm bà ngoại nói “*I love you*”, bà cũng nói lại “*I love you too.*” Dễ thương vô cùng.

Nguồn vui của tôi bây giờ là giữ cháu ngoại. Lâu lâu về Cali gặp lại cháu nội tên là Kaitlyn rất dễ thương. Bà nội nhớ cháu nhiều lắm. Nay hơn bốn tuổi, đi học hơn một năm, biết nói cả hai thứ tiếng Việt và tiếng Mỹ rất rành.

Cháu Phú Linh hơn hai tuổi mà có tinh thần văn nghệ. Ba má nó đi chơi *Aruba* mua 2 cái trống nhỏ xíu, về nhà nó bắt bà ngoại cầm kèn lắc lia lịa, còn anh nó thì cầm đờn guitar (mua ở Hawaii hôm qua đảo Kona chơi). Nó cầm hai dùi đánh lia lịa vào hai cái trống. Cả nhà vui nhộn, bà thích quá cười khoái chí.

Có lần đi shopping bỏ quên chiếc khăn có con gấu nhỏ ở góc mà cháu Phú Linh đi đâu cũng đem theo. Về nhà tối cháu ngủ kiểm không ra cái khăn, nó khóc vỡ nhà. Cả đêm bà không sao ngủ được. Đưa cái gì thế cái khăn nó cũng không chịu. Mong đến sáng cho nhanh. Đúng 9 giờ sáng mẹ cháu gọi điện thoại vào, may quá họ còn giữ ở đó. Mẹ cháu phải mau mau chạy đến lấy cho cháu (cái khăn là bạn thân của nó).

Còn thằng cu tí mới sanh hôm tháng 9 ngày 1, 2008, đúng ngày sinh nhật của ba cháu. Hôm nay cháu được hơn 1 tuổi, mặt mày bầu bĩnh dễ thương

lắm, giống “ba tàu” quá, thằng lớn cũng giống bên nội (ba tàu). Còn thằng giữa giống “Bình-trị-đông.”

Ông bà ngoại vui thích biết chừng nào được ba thằng cháu ngoại mặt mày kháu khỉnh, dễ thương lắm. Mỗi sáng bà cũng không quên đi bộ độ 40 phút để vận động một tí, nhưng làm sao chống khỏi già được, chỉ mong sao cho có sức khỏe để giữ cháu được dài lâu. Còn ông ngoại lên thăm cháu một tuần lễ là phải về lại Cali để đi tập *therapy* và giữ nhà nữa.

Trưa nào cũng vậy bà thường làm gà nướng hoặc *pasta*, hay là khoai lang chiên. Bữa nọ bà ngồi cạnh sofa, mãi mê coi ti vi rồi thêm thiếp ngủ quên lúc nào không hay. Thằng cháu lớn (Quốc Linh) ngồi cạnh đó nhìn thấy bà ngủ mê hả miệng to, sẵn cháu đang ăn cánh gà chiên, nó ăn hết nạc còn xương bỏ vào miệng bà đang há to, nó bỏ vào hai

lần bà mới giật mình thức dậy, thì than ôi, miệng bà đầy xương gà, cháu đang nhìn bà cười tím tím, cháu khoái chí vỗ tay lia lịa. Bà cũng cười, xấu hổ quá!

Đêm qua bà không ngủ ngon giấc, nằm chiêm bao thấy đi về VN gặp lại ba má mừng vui, ăn uống nói cười thỏa thích. Tỉnh giấc đau lòng quá, nhớ lại ngày nào sống gần ba má, anh em đông đủ đầy nhà, bây giờ chỉ gặp lại trong giấc mơ mà thôi. Giờ đây những ngày còn lại chỉ vui bên cạnh các cháu mà thôi.

Nhìn lại tuổi già, ngày gần đất xa trời càng lúc càng nhanh. Ôi, thời gian trôi qua quá nhanh. Đời sao ngắn thế! Phải như bây giờ còn trẻ, còn biết bao nhiêu việc chưa làm!

Diệu Yến